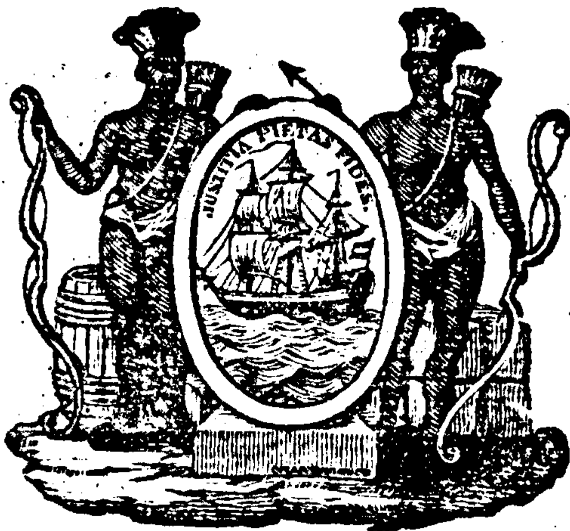
A°. 1840. No. 65.

WOENSDAG. 12 AUGUSTUS.

SURINAAMSCHE COURANT.

NOTIFICATIE,

van den 11 Augustus 1840.

De Gouverneur Generaal outwaard hebbende de moeijelijkheden, welke er voor de Ingezetenen zich somwijlen voordoen, uit hoofde van hunne onbekendheid met de namen van diegenen, die in de Burgerregisters zijn ingeschreven; heeft goedgevonden en verstaan te bepalen, dat voortaan op de gewone kantoor uren ter Gouvernements Secretarij zal gevaceerd worden, om aan belanghebbenden deswegens de noodige mededeelingen te doen, immers voor zoo verre betreft de geslachts- en voornamen der in die registers ingeschrevene personen.

De Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen,
J. C. RIJK.

Ter Ordonnantie van Zijne Excellentie.
De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 7 Augustus 1840.

(28689) De persoon van PHILIP JACOB BOAS, heeft op heden aanteekening gedaan, van zijn voorgenomen vertrek uit de Kolonie.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 10 Augustus 1840.

(28713) De navolgende personen hebben op heden aanteekening gedaan van hun voorgenomen vertrek uit de Kolonie:

PAULUS JACOBUS SCHMIDT.
PIERRE DUBUS. — En
Minderjarige ARON BUENO DE MESQUITA Jz.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 11 Augustus 1840.

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste aan Zijne Excellentie den Heer Gouverneur Generaal hebben gewend, met verzoek om *Brieven van Manumissie,* te verleenen aan de navolgende Slaven, als:

1°. Mr. P. FIERS SMEDING, voor den Slaaf *Andries;* hem in eigendom toebehoorende.

2°. De Weduwe JUDA MACHIEL DE VRIES, geboren ALEXANDER, voor de Slavin *Premiere* en haar Kind *Paul;* haar in eigendom toebehoorende.

3°. De Weduwe J. A. C. HIRSCHFELD, geboren A. C. BUSCH, voor den Slaaf *Willem;* haar in eigendom toebehoorende.

4°. SALOMON SOESMAN JUNIOR, voor den Slaaf *Laurens*, hem in eigendom toebehoorende.

5°. ISAAC BROMET, voor de Slavin *Petronella;* hem in eigendom toebehoorende. — En

6°. J. VAN BEERENSTEIJN, voor de Slavin *Cornelia* en haar Kind *Alexander;* hem in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat Zijne Excellentie goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen al degenen, die vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

ADVERTENTIEN.

Nieuwstijdingen.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, 4 Junij.

ZITTING VAN DE TWEEDE KAMER DER STATEN-GENERAAL.

De beraadslagingen over het ontwerp No. 3, betrekkelijk tot de voorgestelde slotbepaling van art. 60 der Grondwet (wegens de overzeesche bezittingen) worden aan de orde gesteld.

De heer Luzac verklaart zich tegen dat ontwerp, uit vrees, dat hij door de aanneming daarvan zijdelings de leer zou bekrachtigen, dat de Koning werkelijk eene geheel volstrekte oppermagt over de overzeesche bezittingen heeft, en dat het woord bij uitsluiting, in artikel 66, nu en voor het vervolg alle regtstreeksche bemoeijenis der volksvertegenwoordiging met de zaken der overzeesche bezittingen verbiedt. Dat woord: bij uitsluiting, slaat, volgens hem, gelijk ook de hoogleeraar Thobecke heeft betoogd, op de maatschappijen, zoo als de O. I. compagnie, enz., die men van het beheer der Koloniën voor goed wilde uitsluiten. De Kamer mag zich, zoo als de spreker uit de Grondwet zelve betoogt, met de wetgeving voor de overzeesche bezittingen tot op zekere hoogte inlaten. Zij kan dit doen, gelijk het voorbeeld van Engeland en Frankrijk en de staat van zaken hier te lande van 1795—1810 bewijst. Zij moet dit doen, omdat de overzeesche bezittingen van zulk een overwegend gewigt zijn geworden, bij omkeering bijna ons moederland kunnen heeten, en niemand de zekerheid heeft, dat wij altijd een' Koning zullen bezitten, die zijn geheele leven aan het heil van den Staat wijdt.

De heer de Jonge van Campens Nieuwland ontwikkelt in eene breedvoerige rede een tegenovergesteld gevoelen. De uitlegging door den hoogleeraar Thorbecke aan het woord *bij uitsluiting* gegeven, is, volgens hem, meer vernuftig dan waar. De Oost-Indische Compagnie bestond reeds sedert lang niet meer, toen het artikel in de Grondwet werd opgenomen. Hij neemt het woord bij uitsluiting in zijne eigenaardige beteekenis, en leidt daaruit af, dat geene voorafgaande regeling der geldmiddelen van de Oost-Indische bezittingen door de Staten-Generaal kan worden gedaan. De Regering is, zoo als de spreker in vele bijzonderheden aantoont, oneindig beter op het standpunt om de zaken der zoo ver afgelegen bezittingen te beoordeelen, dan de Kamer. Het ontbreekt haren leden daartoe aan genoegzame kennis. Indien bij voorbeeld eens aan de Kamer de keus was overgelaten tusschen het in de eerste jaren na 1814 op Java gevolgde stelsel en het sedert aldaar door een' beroemd staatsman ingevoerde stelsel van cultuur; en er ware dan bijgevoegd, dat van die keuze het bestaan des vaderlands afhing, zou dan iemand der leden den moed gehad hebben, om in dezen eene stellige uitspraak te doen. De spreker bestrijdt voorts de gevolgtrekkingen, die men uit het voorbeeld van Engeland en Frankrijk heeft afgeleid, en zegt ten slotte, dat indien de denkbeelden des vorigen sprekers omtrent eene wijziging van art. 60 der Grondwet in hunne volle uitgestrektheid wierden gevolgd, de scheidbrief van onze onschatbare bezittingen bijna als geteekend zou moeten worden beschouwd.

De heer Luzac bestrijdt de redenering des vorigen sprekers. Hij vraagt, of de leden der Kamer over het algemeen zoo veel meer kennis van andere aan hunne beoordeeling onderworpen zaken, zoo als in den Belgischen tijd van de mijnwerken, en thans van de beklemmingen en het muntwezen, bezitten, dan van den toestand der Koloniën. Hij wil van zijne meening afzien, onder voorwaarde, dat men een eeuwigdurend leven kan verzekeren aan den man van genie, die Java tot zijnen tegenwoordigen trap van bloei heeft opgevoerd en aan de overige zeer bekwame mannen, die thans de Koloniën besturen.

De heer van Alphen doet hulde aan de opregtheid der bedoelingen van zijnen ambtgenoot en vriend uit Leyden, maar hij kan zich met diens theoretische beginselen niet vereenigen. Terwijl de staatsregeling van 1798, die men thans in dit opzigt wil herstellen, in werking was, bevond de spreker zich in Oost-Indië en is aldaar in gevaar geweest van op last des generaals Daendels gefusilleerd te worden. Aan den anderen kant verbiedt hem zijn geweten, om voor de tegenwoordige wet te stemmen, zoo lang het beginsel van het uitsluitend opperbestuur in zijne volle uitgestrektheid gehandhaafd wordt.

De heer Schimmelpenninck beaamt de gevoelens van den heer Luzac. Hij ziet hoog op tegen den staatsman, wien men den tegenwoordigen bloei van Java voornamelijk te danken heeft, maar deze is toch hier de eenige niet geweest. Men heeft het tegenwoordig stelsel van opperbestuur wegens deszelfs gunstige uitkomsten hoogelijk geroemd, maar vergeet, dat na 1816, toen toch ook een uitmuntend staatsman in Nederlandsch Indië gezag voerde, jaren achtereen die bezittingen niets dan te korten hebben opgeleverd.

De heer Frets zegt, dat het hem leed zou doen, indien de twist over de beteekenis van het woord: *bij uitsluiting*, tot de verwerping der tegenwoordige wet leidde, en wijst vooral ook op de explicatiën, van Regeringswege gegeven.

De heer van Sytzama zegt door de redenen van den heer Luzac tot diens gevoelen te zijn overgehaald.

De heer van Asch van Wijck betoogt, dat hier niet beraadslaagd wordt over de vraag, hoedanig de wetgevende magt ten aanzien der Overzeesche Bezittingen zal worden uitgeoefend, maar dat in tegendeel dit vraagstuk geheel onbeslist wordt gelaten. Hij acht de thans voorgestelde slotbepaling van art. 60 voldoende.

De heer Kniphorst vindt geene reden voor de voorgestelde bijvoeging van art. 60, daar de daarin wegens de baten der Overzeesche Bezittingen voorkomende bepaling reeds uit de duidelijke letter van onderscheidene artikelen der Grondwet was af te leiden.

De heer Beelaerts van Blokland betoogt, dat hier niet over de vraag beraadslaagd wordt, of de eerste § van art. 60 beter kon worden geredigeerd, maar alleen over die, of het op den sterken aandrang der Kamer bij dat artikel gevoegde slot aannemelijk is? Hij moet die vraag toestemmend beantwoorden. Hij wist overigens op de gevaren, die, blijkens de geschiedenis van Engeland en Frankrijk, uit de te ver getrokken bemoeijenis der wetgeving met koloniale zaken kunnen voortvloeijen. Engeland heeft, omdat het parlement eigenmagtig belastingen aan de Noord-Americaansche koloniën wilde opleggen, die onschatbare bezittingen zien verloren gaan, en de moord der Franschen op St. Domingo is het gevolg geweest der onvoorzigtigheid van wijsgeeren in eene Fransche wetgevende vergadering. De spreker toont door voorbeelden aan, dat de Nederlandsche wetgeving, sedert de herstelling onzer onafhankelijkheid, nu en dan wel degelijk zich tot de Koloniën heeft uitgestrekt. Hij zegt in den loop zijner rede, dat hij elf jaren in eene Engelsche kolonie heeft gewoond, en dat de belastingen daar, uit kracht van een besluit des Konings in rade zonder medewerking van het parlement werden geheven.

De heer Tromp zou zich met de voorgedragen slotbepaling van art. 60 kunnen vereenigen, indien niet slechts de ramingen, maar ook de afgesloten rekeningen wegens de Overzeesche Bezittingen aan de Staten-Generaal werden toegezegd.

De heer Bruce zegt, dat de uitlegging aan het woord bij uitsluiting gegeven, zijne overtuiging omtrent de aannemelijkheid der tegenwoordige wet heeft doen wankelen. Hij vraagt, wat er bij die uitlegging van de verantwoordelijkheid des Ministers van Koloniën wordt.

De heer Gevers acht insgelijks de tegenwoordige wet bedenkelijk, doch acht desniettemin de afstemming daarvan gevaarlijk, omdat deze ten waarschijnlijken gevolge zou hebben, dat de zaak blijven zoude zoo als zij is, en men dus het vaststellen van een hoogstbelangrijk beginsel verloren zou zien gaan.

De heer van Dam van Isselt vraagt de inlichting van 's Konings ministers omtrent de inzigten der regering.

Z. Exc. de minister van Justitie geeft het gevoelen te kennen, dat een spreker uit Utrecht teregt het afsnijden van alle niet regtstreeks tot het tegenwoordig onderwerp behoorende punten heeft aangeraden. Dat onderwerp is eene bepaling van bloot financiëlen aard. De veelomvattende vraagstukken, door sommige der geëerde sprekers opgeworpen, worden door de regering onaangeroerd gelaten.

Tot de hoofdelijke stemming over het ontwerp nº. 3 wordt overgegaan. Voor hetzelve verklaren zich 41 en tegen 14 stemmen. Tegen stemmen de heeren Luyben, Schimmelpenninck, Bruce, Sandberg, Tromp, Brongers, Gouverneur, Romme, van Dam van Isselt, Kniphorst, Warin, Luzac, van Alphen en van Sytzama. De wet zal dus naar de Eerste Kamer worden verzonden.

Mengelingen.

EEN DROOM.

Een winkelier in de wijk *El Hanafi* te *Kaïro* droomde gedurende de pest van 1835, dat er elf lijken uit zijn huis werden gedragen. Toen hij ontwaakte, maakte hij zich zeer ongerust, daar hij zich herinnerde, dat het geheele getal der bewoners van zijn huis, zichzelven medegerekend, niet meer dan elf bedroeg, en begreep, dat het vruchteloos zou wezen, indien hij, om het besluit der Voorzienigheid te ontwijken en zichzelven eenige kans op behoud te verschaffen, het getal zijner huisgenooten wilde vermeerderen. Hij riep derhalve zijne buren te zamen, en verhaalde hun zijnen droom, waarop zij hem aanrieden, om zich geduldig aan zijn lot te onderwerpen, en God te danken voor de tijdige waarschuwing, waarmede hij begunstigd was. Den volgenden dag stierf een zijner kinderen; een paar dagen later zijne vrouw; en zoo sleepte de pest het eene slagtoffer na het andere weg, totdat hij alleen overbleef. Hij twijfelde nu niet meer, of zijn droom zou geheel vervuld worden. Na het laatste sterfgeval begaf hij zich derhalve naar eenen vriend in de buurt, riep eenige lieden uit de naaste winkels bijeen, herinnerde hen zijnen droom, maakte hun bekend, hoe ver die reeds was vervuld, en zeide dat hij overtuigd was, dat hij de elfde, insgelijks spoedig zou sterven. »Misschien," zeide hij, »sterf ik dezen nacht. Ik smeek u dan, om Gods wil, dat gij morgen ochtend vroeg bij mij in huis komt, en mij, als ik dood ben, behoorlijk laat begraven; want ik heb anders niemand om mij deze dienst te bewijzen. In den hemel zult gij daarvoor beloond worden. Ik heb mij graflinnen reeds gekocht; gij zult het in eenen hoek van mijne slaapkamer vinden. Als de deur van mijn huis gesloten is, en ik niet open doe wanneer gij klopt, breekt haar dan open."

Toen het avond werd, begaf hij zich te bed, hoewel zonder hoop om te slapen; want zijn geest werd te zeer ontrust door de gedachte aan zijnen overstap in eene andere wereld, en herinneringen uit zijn vroeger leven. Terwijl hij in de schemerende duisternis staarde, verbeeldde hij zich telkens in het eene of andere flaauw verlichte voorwerp den Engel des Doods te zien verschijnen, en eindelijk zag hij inderdaad eene gedaante de deur inkomen, en zijn bed naderen. »Wie zijt gij?" riep hij uit, terwijl hij verschrikt opvloog; en eene straffe, ernstige stem antwoordde: »Zwijg! ik ben A s r a ë r, de Engel des doods." — »Helaas!" riep de verschrikte winkelier. »Ik betuig, dat er geen ander God is dan God, en dat M o h a m m e d Gods profeet is. Er is geene kracht of vermogen dan in God alleen. Aan hem behooren wij, en tot hem moeten wij terugkeeren!" Toen bedekte hij zijn hoofd met zijne deken, en bleef met een angstig kloppend hart liggen, ieder oogenblik verwachtende dat de onverbiddelijke Doodsengel hem de ziel uit het ligchaam zou rukken. Uren verliepen, zonder dat dit plaats had; maar de winkelier koesterde geene de minste hoop op behoud, daar hij zich verbeeldde, dat de Engel hem slechts voor eene poos verlaten had, om eerst nog eenige zielen der duizenden menschen, wier tijd dien nacht vervuld was, op te eischen. De dag brak aan, en nog verkeerde hij in denzelfden angst; en toen zijne buren, volgens hunne belofte kwamen, en hem onbewegelijk en geheel overdekt in het bed zagen liggen, dachten zij dat hij dood was. Zij riepen hem evenwel nog eens; en hij antwoordde met eene flaauwe stem: »Ik ben nog niet dood; maar de Engel des Doods is gisteren avond hier bij mij geweest, en ik verwacht ieder oogenblik, dat hij terugkomt, om mijne ziel te halen. Laat mij daarom met vrede, en zorg dat ik behoorlijk begraven word." — »Maar waarom hebt gij de straatdeur open gelaten?" vroegen de buren. — »Ik heb haar gesloten," was het antwoord, »maar de Engel des Doods zal haar geopend hebben." — »En wie is die man op het binnenplein?" vroegen zij weder. — »Ik weet van geen man op het binnenplein, misschien heeft de Engel, die op mijne ziel wacht, zich voor u zigtbaar gemaakt, en hebt gij hem in de schemering voor eenen man aangezien. — »Hij is een dief," zeiden zij, »die al, wat hij kon wegdragen, heeft bijeengehaald, maar terwijl hij daarmede bezig was door de pest is aangetast. Hij ligt nu dood onder aan den trap, met een zilveren kandelaar in zijne hand." — »God zij geloofd!" riep de winkelier uit, terwijl hij vlug van het bed sprong: »dat is de elfde, en ik ben gered. Zonder twijfel is dat dezelfde schurk, die bij mij kwam en zeide dat hij de Engel des Doods was."

De winkelier overleefde de pest, en het gebeurde werd spoedig algemeen bekend. De dief had zijn gesprek met zijne buren beluisterd, en de deur, die slechts met eene houten klink gesloten was, gemakkelijk opengebroken. Er is overigens weinig bijzonders in den droom en deszelfs vervulling. De pest van 1835 deed vele huizen geheel uitsterven, en scheen jonge lieden bij voorkeur aan te tasten; en al de bewoners van het bedoelde huis waren jonge lieden, behalve de huisheer.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Het Nederlandsch Kofschip Amsterdam, Kapitein Laurens Wildschut. —— Adres bij Gebr. Reijns. — Sluit HEDEN.

Het gekoperd tweedeks Galjootschip West-Indien, Kapt. J. J. Boon. — Adres bij Gebroeders Reijns. Sluit uiterlijk 20 dezer.

Stand der Maan.

5	*AUGUSTUS*	EERSTE KWARTIER.
13	»	VOLLE MAAN.
20	»	LAATSTE KWARTIER.
27	»	NIEUWE MAAN.

Watergetijen.

		Hoog Water.		Laag Water.
12 WOENSDAG.	's morgens	5-15	's avonds	11-15
13 DONDERDAG.	»	6-00	»	12 00
14 VRIJDAG.	»	6-51	»	12-51
15 ZATURDAG.	»	7-42	»	1-42

GEDRUKT BIJ GEZUSTERS SERRES.